

The book cover features a stylized painting by Pilar Quintana. A woman in a white, strapless dress stands in the upper right, holding a bowl. The background is composed of bold, horizontal bands of color: green at the top, red in the middle, and yellow below. A large, dark, curved shape, possibly a branch or a shadow, arches over the woman. In the foreground, a reddish-brown dog lies on a dark green surface. The overall style is expressive and modern.

ΠΙΛΑΡ ΚΙΝΤΑΝΑ

η σκύλα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΣΚΥΛΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 578

Πιλάρ Κιντάνα, *Η σκύλα*

Pilar Quintana, *La perra*

Μετάφραση: Χριστίνα Θεοδωροπούλου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις: Ελένη Μαρτζούκου

Σελιδοποίηση: Κατερίνα Σταματοπούλου

Copyright© Pilar Quintana, 2017

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Πρώτη έκδοση στην ισπανική γλώσσα από τις εκδόσεις

Penguin Random House, Βαρκελώνη, 2018

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Απρίλιος 2023

KET Γ713 ΚΕΠ 205/23 ISBN 978-960-16-9009-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665 - ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ, ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 - ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΠΙΛΑΡ ΚΙΝΤΑΝΑ

Η σκύλα

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα ισπανικά
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

«Σήμερα το πρωί τη βρήκα εκεί πέρα, τ' ανάσκελα»
είπε η δόνια Ελόδια δείχνοντας ένα μέρος στην παραλία όπου μαζεύονταν τα σκουπίδια που ξέρναγε ή ξέθαβε η θάλασσα – κορμούς, πλαστικές σακούλες, μπουκάλια.

«Δηλητηριάστηκε;»

«Έτσι νομίζω».

«Τι την κάνατε; Τη θάψατε;»

Η δόνια Ελόδια έγνεψε ναι με το κεφάλι:

«Τα εγγόνια μου».

«Πάνω στο νεκροταφείο;»

«Όχι, εδώ δα, στην παραλία».

Πολλά σκυλιά στον οικισμό πέθαιναν από δηλητηρίαση. Κάποιοι έλεγαν ότι τα σκότωναν επίτηδες, όμως η Νταμάρις δεν μπορούσε να πιστέψει ότι υπήρχαν άνθρωποι ικανοί για κάτι τέτοιο· μάλλον τα σκυλιά έτρωγαν κατά λάθος τα δηλητηριασμένα δολώματα που άφηναν για τα ποντίκια ή τα ίδια

τα ποντίκια, που, επειδή ήταν δηλητηριασμένα, τα κυνήγαγαν ευκολότερα.

«Λυπάμαι» είπε η Νταμάρις.

Η δόνια Ελόδια κατένευσε. Την είχε πολύ καιρό αυτή τη σκύλα, μια μαύρη σκύλα που πέραγε όλη τη μέρα ξαπλωμένη στην ταβέρνα και την ακολουθούσε παντού – στην εκκλησία, στο σπίτι της νύφης της, στο μπακάλικο, στην προβλήτα... Πρέπει να ήταν πολύ λυπημένη, αλλά δεν το έδειχνε. Άφησε το κουταβάκι που είχε τάϊσει με μια σύριγγα την οποία γέμιζε με γάλα από ένα φλιτζάνι και έπιασε ένα άλλο. Είχε δέκα, και ήταν τόσο μικρά που δεν είχαν ανοίξει ακόμη τα μάτια τους.

«Είναι έξι ημερών» είπε η δόνια Ελόδια «δε θα επιβιώσουν».

Ήταν γριά από τότε που η Νταμάρις θυμόταν τον εαυτό της, φορούσε κάτι γυαλιά με χοντρά κρύσταλλα που έκαναν τα μάτια της να φαίνονται πιο μεγάλα και ήταν παχιά από τη μέση και κάτω, μια λιγομίλητη γυναίκα που κινούνταν αργά και παρέμενε ατάραχη ακόμα και τις μέρες με πολλή δουλειά, όταν η ταβέρνα ήταν γεμάτη μεθυσμένους και παιδιά που έτρεχαν ανάμεσα στα τραπέζια. Τώρα όμως φαινόταν αγχωμένη.

«Γιατί δεν τα δίνετε;» είπε η Νταμάρις.

«Έχουν πάρει ήδη ένα, αλλά κανείς δε θέλει τόσο μικρά σκυλάκια».

Μια και δεν ήταν τουριστική περίοδος, στην ταβέρνα δεν υπήρχαν τραπέζια ούτε μουσική ούτε τουρίστες ούτε τίποτα, μόνο ο άδειος χώρος που τώρα φάνταζε τεράστιος, με τη δόνια Ελόδια καθισμένη σ' έναν πάγκο και τα δέκα κουταβάκια μέσα σε μια χαρτονένια κούτα. Η Νταμάρις τα κοίταξε προσεκτικά ώσπου διάλεξε ένα.

«Μπορώ να πάρω αυτό;» είπε.

Η δόνια Ελόδια έβαλε στην κούτα εκείνο που είχε ταΐσει, πήρε το κουτάβι που είχε δείξει η Νταμάρις, ένα με γκριζο τρίχωμα και πεσμένα αυτιά, και το κοίταξε στα πισινά.

«Είναι θηλυκό» είπε.

Στη φυρονεριά η παραλία γινόταν απέραντη, μια αλάνα από μαύρη άμμο που έμοιαζε πιο πολύ με λάσπη. Στη φουσκονεριά το νερό την κάλυπτε ολόκληρη και τα κύματα έφερναν βέργες, κλαδιά, σπόρους και ξερά φύλλα από το δάσος που ανακατεύονταν με τα σκουπίδια των ανθρώπων. Η Νταμάρις είχε πάει να επισκεφτεί τη θεία της στον άλλο οικισμό, που βρισκόταν πιο ψηλά, σε στέρεο έδαφος, μετά το στρατιωτικό αεροδρόμιο, και ήταν πιο μοντέρνος, με ξενοδοχεία και εστιατόρια από μπετόν. Είχε σταματήσει στην ταβέρνα της δόνιας Ελόδια από περιέργεια όταν την είδε με τα σκυλάκια, και τώρα πήγαινε για το σπίτι της στην άλλη άκρη της παραλίας. Αφού δεν είχε πού να βάλει τη σκυλίτσα, την έχωσε στον κόρφο της. Χωρούσε μες στα χέρια της, μύριζε γάλα και την έκανε να νιώθει μια έντονη επιθυμία να τη σφιχταγκαλιάσει και να κλάψει.

Ο οικισμός της Νταμάρις ήταν ένας μακρύς δρό-

μος από πατημένη άμμο με σπίτια δεξιά και αριστερά. Όλα τα σπίτια ήταν ξεχαρβαλωμένα και στέκονταν πάνω σε ξύλινους πασσάλους υπερυψωμένα από το έδαφος, με σανιδένιους τοίχους και με ταβάνια μαυρισμένα από τη μούχλα. Η Νταμάρις φοβόταν λίγο την αντίδραση του Ροχέλιο όταν θα έβλεπε τη σκυλίτσα. Δεν αγαπούσε τα σκυλιά και τα κρατούσε μόνο για να γαβγίζουν και να φυλάνε την ιδιοκτησία. Τώρα είχε τρία: τον Ντέιντζερ, τον Μόσκο και τον Ολίβο.

Ο Ντέιντζερ, ο μεγαλύτερος, έμοιαζε με τα λαμπραντόρ που χρησιμοποιούσαν οι στρατιωτικοί για να οσμίζονται τις λάντζες και τις αποσκευές των τουριστών, αλλά είχε ένα τεράστιο, τετράγωνο κεφάλι σαν των πίμπουλ που είχαν στο ξενοδοχείο Πασίφικο Ρεάλ στον άλλο οικισμό. Ήταν παιδί μιας σκύλας του συγχωρεμένου του Χοσουέ, αυτός τ' αγαπούσε τα σκυλιά. Τα είχε για να γαβγίζουν, αλλά τους έδειχνε και στοργή και τα εκπαίδευε για να τον συνοδεύουν στο κυνήγι.

Ο Ροχέλιο διηγιόταν πως, μια μέρα που είχε πάει επίσκεψη στον συγχωρεμένο τον Χοσουέ, ένα κουτάβι που δεν είχε ακόμα κλείσει τους δύο μήνες απομακρύνθηκε από τα υπόλοιπα για να του γαβγίσει. Σκέφτηκε πως αυτό ήταν το σκυλί που χρειαζόταν. Ο συγχωρεμένος ο Χοσουέ του το χάρισε και ο Ροχέλιο το βάφτισε Ντέιντζερ, που θα πει κίνδυνος.

Ο Ντέιντζερ μεγάλωσε για να γίνει αυτό που υποσχόταν το όνομά του, ένας αφοσιωμένος και άγριος σκύλος. Όταν μιλούσε γι' αυτόν ο Ροχέλιο έδειχνε να τον σέβεται και να τον θαυμάζει, όμως δεν έκανε άλλο από το να τον διώχνει, να του φωνάζει «Ουστ!» και να σηκώνει το χέρι του για να θυμάται το σκυλί όλες τις φορές που το είχε δείρει.

Ο Μόσκο φαινόταν πως είχε περάσει δύσκολα ως κουτάβι. Ήταν μικρόσωμος, κοκαλιάρης και τρεμουλιάρης. Εμφανίστηκε μια μέρα στο σπίτι και, αφού ο Ντέιντζερ τον δέχτηκε, έμεινε εκεί. Όταν ήρθε, είχε μια πληγή στην ουρά που ύστερα από λίγες μέρες μολύνθηκε. Όσπου να το πάρουν είδηση η Νταμάρις και ο Ροχέλιο, η πληγή είχε γεμίσει σκουλήκια και η Νταμάρις νόμισε πως είδε μια πλήρως σχηματισμένη μύγα να βγαίνει από μέσα πετώντας.

«Το είδες αυτό;!» είπε.

Ο Ροχέλιο δεν είχε δει τίποτα και, όταν η Νταμάρις του εξήγησε, γέλασε δυνατά και είπε πως επιτέλους είχαν βρει όνομα για το ζώο.

«Τώρα μείνε ακίνητος, κοπρίτη Μόσκο!»* πρόσταξε.

Τον άρπαξε από την άκρη της ουράς, σήκωσε τη ματσέτα του και, προτού καταλάβει η Νταμάρις τι θα έκανε, του την έκοψε με τη μιά. Ο Μόσκο το 'βαλε

---

* Από το «mosca», τη «μύγα» στα ισπανικά. (Σ.τ.Μ.)

στα πόδια ουρλιάζοντας και η Νταμάρις κοίταξε τον Ροχέλιο με φρίκη. Εκείνος, με τη γεμάτη σκουλήκια ουρά ακόμα στο χέρι, σήκωσε τους ώμους και είπε ότι το είχε κάνει μόνο και μόνο για να σταματήσει τη μόλυνση, όμως η Νταμάρις πάντα πίστευε ότι το είχε ευχαριστηθεί.

Ο πιο μικρός, ο Ολίβο, ήταν παιδί του Ντέιντζερ και της σκύλας που είχαν οι γειτόνισσες, μιας καφέ λαμπραντορίνας που έλεγαν πως είναι καθαρόαιμη. Έμοιαζε με τον πατέρα του, παρόλο που είχε πιο μακρύ και πιο φαρό τρίχωμα. Ο Ολίβο ήταν ο πιο άγριος από τους τρεις. Κανέννας δεν πλησίαζε τον Ροχέλιο· και οι τρεις ήταν επιφυλακτικοί με τους ανθρώπους, όμως ο Ολίβο δεν πλησίαζε κανέναν και ήταν τόσο επιφυλακτικός, που δεν έτρωγε αν υπήρχε άνθρωπος κοντά. Η Νταμάρις ήξερε πως η αιτία ήταν ότι ο Ροχέλιο έβρισκε ευκαιρία όταν έτρωγαν να τα πλησιάζει αθόρυβα δίχως να τον πάρουν χαμπάρι και να τ' αρχίζει στο ξύλο μ' ένα λεπτό καλάμι από μπαμπού που το είχε μόνο γι' αυτό. Τα βάραγε όταν είχαν κάνει κάτι κακό ή έτσι, για την ικανοποίηση που έπαιρνε να τα χτυπάει. Επιπλέον ο Ολίβο ήταν μπαμπέσης: Δάγκωνε χωρίς να γαβγίζει, και μάλιστα πισώπλατα.

Η Νταμάρις έλεγε μέσα της πως με τη σκυλίτσα τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά. Ήταν δικιά της και δε θα επέτρεπε στον Ροχέλιο να της κάνει τίποτα

απ' όλα αυτά, δε θα τον άφηνε ούτε να την κοιτάξει με κακό μάτι. Είχε φτάσει στο μαγαζί του δον Χάιμε και του την έδειξε.

«Τι μικροσκοπικό που είναι!» είπε εκείνος.

Το μαγαζί του δον Χάιμε είχε μόνο έναν πάγκο και έναν τοίχο, αλλά ήταν τόσο καλά εξοπλισμένο που έβρισκες από τρόφιμα μέχρι καρφιά και βίδες. Ο δον Χάιμε ήταν από την ενδοχώρα, είχε έρθει στην περιοχή χωρίς τίποτα την εποχή που έχτιζαν τη ναυτική βάση και είχε σμίξει με μια νέγρα φτωχότερη από κείνον. Κάποιοι έλεγαν πως είχε προκόψει επειδή ασκούσε τη μαγεία, όμως η Νταμάρις πίστευε πως αυτό οφειλόταν στο ότι ήταν καλός άνθρωπος και δουλευταράς.

Εκείνη τη μέρα τής έδωσε βερεσέ τα λαχανικά της εβδομάδας, ένα ψωμί για το πρωινό της επομένης, ένα σακούλι με γάλα σε σκόνη και μια σύριγγα για να ταΐζει τη σκυλίτσα. Της χάρισε επιπλέον μια χαρτονένια κούτα.